OZVĚNA ZÁPADU
(ECHO OF THE WEST)

ZÁBAVNÝ :: TÝDENNÍK

PUBLISHED WEEKLY

Vychází každou středu. Published Wednesday

Vydavatelé :: Publishers
ODVARKA BROTHERS. CLARKSON, NEB.

AMERICAN ASSOCIATION OF FOREIGN LANGUAGE NEWSPAPERS MEMBERSHIP LABEL

Předplatné na rok $1.00 Subscription $1.00

Adresa jednoduše:
ODVARKA BROS., CLARKSON, NEBR.

DOPISY

BRUNO, NEB.

Ctěná redakce: Toto jest můj první dopis k němuž mně přimělo dosti vážné neštěstí, které se nám událo minulou neděli, když jsme totž jeli do Howells na závody. Jeli jsme totiž já, Hon. L. S. Hastings a jeho manželka a pan V. Delepny, okresní pokladník. L. S. Hasting jest kandidátem pro úřad (Supreme Judge). Hodlal se v Howells seznámiti s mnoha přáteli ze státu a při té příležitosti rozdati svoje karty volební. -- Stala se nám však velká nehoda. Asi devět mil od North Bend se nám rozyspalo kolo u káry, což mělo za následek že se kára obrátila vzhůru nohama a my lítali na všechny strany, každý jinam. Jen já jakožto Sokol jsem se pěvně držel. Já sice jsem přelétl dříve než kára, padl jsem a kára na mě. Není to ale zlé poranění. Tři rány na hlavě, 14 na jedné ruce a asi dvacet na zádech. Když se mě podařilo dostati se ven z pod káry, rozhlédl jsem se co se děje okolo. Paní Hastingsová ležela na cestě a naříkala, že má ruku vyraženou. Pan Hastings ležel ve štoce a pan Delepny hlavou v "topu" nohami vzhůru. Ale vše dobře dopadlo. Na to jela kára kolem, která nám nabídla pomoc. Postavili naší káru a odvezli nás do North Bend, kde se nám dostalo hned lékařské pomoci. všichni jsme byli náležitě "zafáčováni." Jel sem pak pěkně domu na místě do Howells. Paní Hastingsová tam zůstala ještě tři dny načež byla dopravena do David City do svého domova, kde se dosud nalézá v nemocnici, ale štěstím jest neb nemá žádné dosti přeražené. A tak se nám zkazil náš výlet. Hodlali jsme se staviti též v Clarkson u manželů Emil Foldových, ale vše se nám neštěstím tímto pokazilo. Váš

Václav Blatný.

HINGHAM, MONTANA.

Příspěvek do koše pánům kolegům na západě podává Frank J. Král z Montány.

V dálce vidět Skalné Hory —
holá temena,
švarný junák na údolí sejde
semena.

Zrnéčka zemi svěřuje,
na osud nebi žaluje:
"Ještě abych doma kuchtil,
schází mně žena.

"Oh, západe domove můj;
bůvolů kdys říš;
pro co přečetné mládence trvale
hostíš?

Stavějí z dřnu báráky,
loví ryby, taky raky,
ale děvu k oltáři vést, jich neuvidíš.

Proč mládenci — kolegové —
se neženíte?
Rodinou smutné "šandy" — neoživíte?

Na místě raku chytání,
měli byste kolébání —
večeři pak po lopatě, jak velcí páni.

Ono se vám lehce řekne:
proč se neženíš?
Avšak cesta od oltáře
vede k peklu blíž.
Jak už víte, tak to bývá,
v andílku se čertík skrývá.
Místo zlatého anděla
sekanta si ulovíš.

Kidap! Koničkové mojí,
jděte rázně v před,
až tu souvrať doořeme,
vypřáhneme hned.
Ovsa, sena dostanete,
a potom mně zavezete.

Na sever cesta, na jih jiná,
vedou obě do světa,
na jedné bydlí blondýnka,
na druhé zas bruneta:
oh! kdo povědět mně může,
s kterou bych pochodil hůře,
za dobrou radu každého bych
častoval.

Měl bych pro vás dobrou radu,
moji milí kolegové.
Pozorujte ručku dívy,
ta vám sama všechno poví,
která se práce nebála,
té, malá jistě nezůstala,
na místě zlatých prstýnku — volte mozoly.

Kolegové! Druhou věcí je u ženy hlas
ten nemá býti ani tenky,
ani zas jak bas.

Nic nemáte opomenout jak co vypadá,
abyste si snad naposled nevzaly
hada.

S pozdravem
Frank J. Král.

ELBERON, IOWA.

Ctěná redakce: opětně po několika měsících musím zavítati mezi vás milí čtenáři a spanilé čtenářky. Musím vám dát vědět že jsme měli u nás v Table Rock karnevál. Jen kdo trochu mohl tak se bavil o všechno prvé. Já po ukončení toho karnevalu, jsem si chtěl někam vyšlápnout, když sem byl tak rozflámovaný a proto sem si jako odborních od našeho cechu udělal sedmimílové boty. Nevěda ale kam se mám rozběhnout dřív, a tu pan Joe Nedvěd, že pojede prý do Lincoln Nebraska a tedy že prý bych ho jako mohl vzíti sebou. Tedy bylo hned ujednáno. Posilnili jsme se na to douškem červené a zapálili cigaretu a mezi tím já povídám: Mašíren cug marš aine" a už to šlo. Ale to si můžete myslet jak to šlo. Já na dva kroky jsem urazil sedm mil, a on? To jste měli vidět! čtyři míle za pět hodin. Hned že ho dře pata a hned že ho tlačí prsty, a tím pádem bysme se byli nedostali nikam. Víte co jsem udělal? Že nosíme náhodou stejné číslo botek, já mu tedy jednu botu půjčil. Vzalo nám to sice déle, a ještě krok nebo dva už jsme byli v Linoln, domů se již chtělo spát. Aby to ty vodil tímo zase dělat motorá ka na street káře tedy jsme se rozloučili a on odešel. Samo sebou se roztaní že mi onu botu vrátil. Co pak já teď? pomyslil jsem si byly pomalu dvě hodiny z půl noci, a já měl veleveliký hlad. Šel jsem tedy do restaurace a přihodil něco do pece abych totiž někde nemřel hladem a po malém odpočinutí jsem namířil k Omaze. Neb. Málem bych byl zablondil, dosud se ale kouřilo v dálce z komínů továrních a tu si povídám, aha, tohle bude nějaké větší tovární průmyslové město, a že to bude ta Omaha! a byla. Zaměřil jsem tedy na south 14tou číslo 2230 a zaklepám na dveře a ono nic. Ohlédnu se trochu v levo, a tu spatřím jakýsi knoflík. Jářku aha: to bych mohl tedy si kotníky rozbíti a nikoho bych se nedovolal. Zazvonil jsem tedy a hle: hned se tu objevil a to právě jak s postele vyletěl Pan Stanby, Šerpán a ptá se co si přejete? Ja na to: nu přišel jsem vás navštívit. Když jsem mu vysvětlil za jakým účelem k němu jdu, a kdo jsem, hned mne zavedl do úřadovny. Posečkal já tam až se ustrojí a také mne prodal odznak Z. Č. B. J. a hned mě zval, budu-li moci přijíti do schůze o dvou hodinách odpoledne která se odbývá každou čtvrtou neděli v měsíci, já na to: proč pak bych nešel? Slíbil jsem mu, že tedy přijdu. Pověděl mně kde se ona schůze odbývá a po několika ještě slovech jsem opouštěl jeho úřadovnu. Běžím po ulici a tu kdo si volá z plna hrdla: Hej! Já ale nic a běžím dále, ale tu zase slyším, hej! Pomyslel jsem si, snad to bude nějaký Čech! Obrátím se a ptám se kam pak že tak pospíchá. Povídá pojď sennou, jdu do sokolského cvičení. To víte to bylo něco na mně. V Čechách být kolik roků Sokolem a zde jsem ho dosud za tři roky ani nespatřil. Tedy jsme šli. Ale jest to přece velký rozdíl v Čechách a zde neb zde si dělají co chtějí. A pak zde nepanuje taková přísnost jako v Čechách. Když pak bylo po cvičení šli jsme do kavárny do té co jest proti ti-kárně. Pokroku, na oběd: měli tam právě "namouřtou" skoro pečení a knedlíky se zelím což stálo pouhých 25 centů. Také jsme si zahráli pool. Tam mohou hrát i v neděli. Pak jsem se "vrazošel" do schůze Z. Č. B. J. kdež mě přivítali jako hosta a měli radost, že jsem se mezi ně přišel podívati. To jsem opravdu zůstal opravdu koukat jakou tam měli návštěvu. Nic jinak že musím vzdáti čest omažskému řádu, že má tolik členů navštěvujících. Bylo tam debatováno o Tomáši G. Masarykovi o tom velkém muži českého národa a též jsem byl přítomen když byl přijat jako čestný člen do onoho řádu. Není pochybnosti o tom že více řádu tak učiní a později snad všechny. Po ukončení schůze jsem si sebral všechny své 'klinichkajty' s restaurace a pustím se se svými sedmi mílovými přes řeku Missouri vlastně přes most, který přes ní vede. Když již jsem byl kus cesty na mostě, slyším za sebou volání jakési, které znělo jako: sey počkej ty kolohnáte, já s tebou chci mluvit. Já se ohlédnu a tu spatřím jakéhosi pupkáče který za mnou upaloval, sotva dechu popadal. Tu povídá copak jste zač? vraťte se a hned! Viděl jsem, že není jiné pomoci než se vrátit neboť to byl ten jeden modrej s velikým klackem a hvězdou a celý proto udiven koukám co mně bude chtít, a tu na mně spustí druhý. Člověče což pak nevíte, že se zde platí pět centů clo? Kam pak my bychom přišli, kde bychom ty peníze sebrali na tak veliký most. máme to platit sami s kapsy? To se samo sebou rozumí že jsem na něho zůstal koukat jako hloupý. Povídám tomu pupkáčovi, proč mi to neřekl hned! Hodil jsem mu tedy 5 centů do kasy a udělám kertaich a mars a než sem se nadál, byl jsem v Council Bluffs. Tam zase jsem naplnil vyprázdněný "stomach" a pak jsem se pustil rovným směrem k východu. Víte kde jsem se po chvíli s mými sedmimílovkami ocitl? až v Tama City. Tam se mně chtělo ale už velice "spinkati". Zašel jsem opět do restaurace a pak hned hajdy do teplého kanafasu. No však byl už také čas, neboť bylo 2 a půl s půlnoci.

Ráno jsem vstal časně, kolem devátá a nasnídal jsem se a hajdy dál na východ a nezastavil jsem se až v Elberon Iowa, a pana L. Bureše. Již dávno jsem totiž toužil a to po celé tři roky, bych se mohl sejíti zde s krajany, které jsem znával před osmi až desíti lety. Tentokráte se moje přání dokonale vyjevilo. Že si s nimi rád pohovořím proto pozdržím se zde kol 14 dnů. Mezi tím si zaskočím do Cedar Rapids "pokoukat" se trochu kolem a při té příležitosti se podívám do hlavní úřadovny Z. Č. B. Jed. Toto asi pro dnes mělo by býti dosti. Za krátký čas popíši zase zpáteční chůzi. Zasílám pozdrav na všechny čtoucí a celý Table Rock, na shledanou!

Jos. Jílek, Kuklický bečlák.

Až bude po válce.

—Lemon in St. Louis Post-Dispatch.

DNE 7ho LISTOPADU

Volte pro HUGHES a FAIRBANKS

a celý republikánský lístek

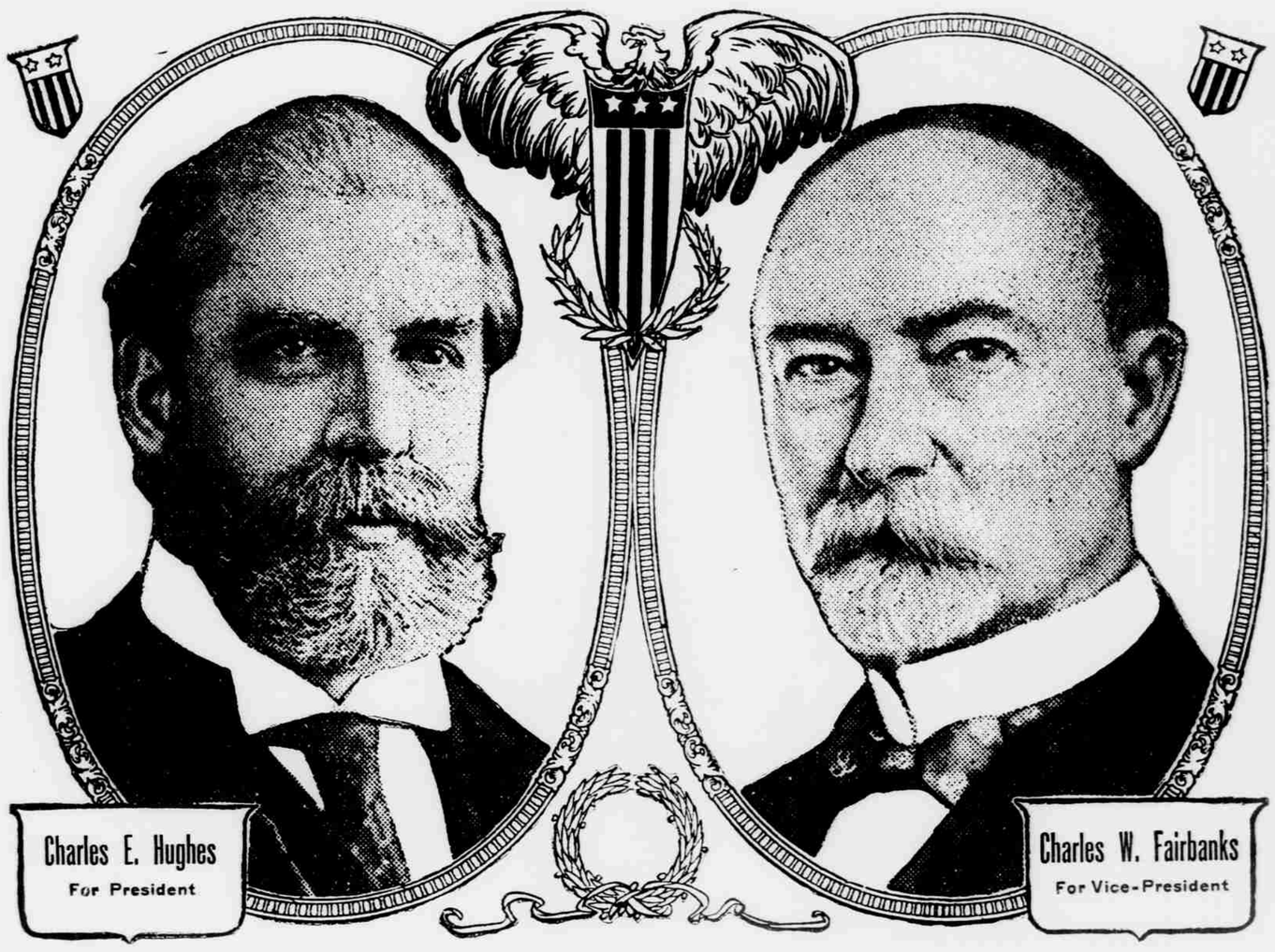

a tak bude zajištěn mír a prosperita